

[Per Federspiel.]

sig ud på eventyr. Dette rent negative kan vi ikke leve på. Vi kan ikke forlange, at den næste generation skal kunne leve på det; vi kan ikke forlange, at nogen skal nære forhåbninger til fremtiden alene på baggrund af dette. Vi må vende os til det positive, til de områder, hvor noget kan bygges op, den frihed, de fremskridt, den fred, som man i sin tid havde håbet kunne sikres gennem et samarbejde i De Forenede Nationer. Der vil jeg gerne takke udenrigsministeren, fordi han så klart har vendt sig til det positive, der ligger i situationen, nemlig en opbygning af Europa som et af de få steder, hvor freden og friheden kan sikres. På baggrund af hele denne verden, som jeg skitsevis beskrev, er der jo kun et eneste sted, et eneste sted, hvor mange nationer nu i næsten 25 år har kunnet leve i fred og har kunnet gennemføre en opbygning i fællesskab, og det er Vesteuropa, dette Vesteuropa, som i århundreder var arnestedet for væbnede og forbitrede konflikter, som helt op til 1945 var en heksekedel af politisk forbrydelse, krigeriske eventyr og retsløshed. I dette Europa er det lykkedes i løbet af 25 år at skabe et så sikret samfund, som man vel har kendt det siden pax romana.

En løsning af de europæiske problemer med alle de vanskeligheder og alle de tilbageslag, vi må opleve, er vel ikke i sig selv afgørende for tilvejebringelse af varig fred i verden, men for os og for Europa må det være afgørende, at vi begynder med en opbygning dér, hvor der faktisk er noget at bygge på, og gør fremskridt henimod den integration, som jo selv den franske regering og den franske statschef med deres ejendommelige reservationer alligevel beken-der sig til.

Denne europæiske politik kan ikke ses som isolerede enheder. Den europæiske økonomiske integration, opbygningen af social sikkerhed i Europa, koordineringen af det europæiske erhvervsliv, den europæiske koordination og den fælles sikring af de europæiske landes uafhængighed og selvstændighed er et samlet hele, som man ikke kan splitte ad.

Nu har vi jo oplevet mange ændringer i den udvikling, på hvilken de europæiske institutioner i sin tid byggedes i årene fra 1947 til 1949. Dengang var Middelhavet et

europæisk hav. Europæiske lande beherskede Nordafrika, Suezkanalen var kontrolleret af europæiske magter; den britiske og den franske flåde betrykkede gennemsejlingsvejene i Middelhavet. I dag er Nordafrika, Magreb, selvstændige nationer. Den russiske indflydelse, der dengang ikke eksisterede, gør sig nu gældende i Middelhavsområdet, vel ikke på en sådan måde, at man må befrygte krigeriske forviklinger, men på en sådan måde, at den russiske tilstedeværelse udøver et diplomatisk pres, et politisk pres på hele dette område. Middelhavet er i dag uden for europæisk kontrol i egentlig forstand og beherskes af den amerikanske sjette flåde og den russiske Sortehavsflåde. Lad os gøre os denne kendsgerning klar, og måske kunne hr. Per Hækkerup også tænke på dette, når han rejser det lille spørgsmål om forsyningen af NATO-baser i Grækenland med svære våben. Er virkelig ikke dette spørgsmål om Atlantpagtens sikkerhed vigtigere end at lægge et pres på det græske regime, for hvis indre forbrydelser besiddelsen af svære våben i hvert fald ikke har nogen som helst betydning? Mon ikke det er den slags detaljer, som man skulle lade ligge, og se på det væsentlige, nemlig sikringen af Europa.

Også på andre områder har vi oplevet ændringer. Den franske regering har trukket sine styrker ud af det fælles forsvar i NATO, men bevarer sin tilknytning til alliancen også efter 1969.

Det mest bemærkelsesværdige er vel det, at efter Cubakrisen, hvor Sovjetunionen måtte lide et virkeligt nederlag i et forsøg på at sætte et spydhoved ind i det amerikanske atomforsvar, er der opstået mulighed for en afspænding. Der er opstået en gensidig interesse i en afbygning af kernevåbenforsvaret, som var ved at begynde at bære frugt, da bægivenesshederne i Tjekoslovakiet væltede hele denne afspændingsprocedure over ende. Jeg tror ikke, vi vil komme så forfærdelig meget nærmere ved sagen, hvis vi følger hr. Per Hækkerups ønske om at lade udenrigsministeriet foretage en virkelig dybtgående analyse af det, der er sket i Tjekoslovakiet. Vi er jo nu engang ikke her i tinget et politisk akademi; vi må handle ud fra de politiske kendsgerninger, som vi kan se ganske åbenlyst for os, som foreligger ved den militære opmarch, som foreligger ved de noter, de udtalelser, der er fremsat fra